

úterý **1** červenec

Neboť není rozdílu. Všichni zajisté zhřešili a nemají slávy Boží.

Dokazuje pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás.

Římanům 3,23; 5,8

Při oficiálním jídle se jeden z hostů trochu skromným způsobem představil svému sousedovi u stolu, věřícímu křesťanovi. Mluvil o svém otci, jenž byl zemský rada, zmínil se o vznešeném původu své matky a mluvil o dvou bratrech: jeden byl bankéř a jeden chirurg.

„Já sám nemám příliš slavné předky,“ odpověděl věřící vážným tónem. „Můj otec a moje matka byli zahradníci u dobrého pána. Ale jednoho dne se moje matka nechala strh-

nout ke krádeži a můj otec se provinil s ní. Oba byli vyhozeni a museli trpět bídu pod následky svého chybného kroku. A to nebylo všechno: Měl jsem dva bratry, z nichž jeden v hněvu zabil druhého... Ale povězte mi, nejsme nakonec spolu příbuznými?“

Adam a Eva, Kain a Abel, o nichž podává zprávu 3. a 4. kapitola 1. Mojžíšovy knihy, jsou předkové, které žádný z nás nemůže popřít. Naše přirozenost je dána naším původem. Každý z nás v sobě nese dědičný charakter hříchu, a proto všichni hřešíme a proviňujeme se proti Bohu. Tentýž Boží rozsudek platí pro všechny a po smrti následuje soud (Židům 9,27). Ale je tu prostředek pomoci: Ježíš, ten Ukřižovaný, jenž zaplatil dluh, který jsme před Bohem měli. Vzal na sebe soud, který měl postihnout nás. Každý, kdo v Něho věří, je nyní osvobozen od viny a soudu.

úterý 1. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

středa **2** červenec

Pán budiž se všemi vámi.

2. Tesalonickým 3,16

Snad jste při návštěvě bohoslužeb slyšeli takovéto požehnání již častokrát. Smím se zeptat, co pro vás znamená? Možná že si s ním vůbec nevíte rady. Máte možná za to, že je to „jedna z mnoha náboženských zdvořilostních frází“. A skutečně: Jestliže vědomě neotvíráme své srdce Božímu slovu, ani nás nenapadne, jakou nezměrnou cenu má pro nás Boží pomoc, pokud o ni vůbec stojíme!

Lidé, bydlící v oblastech častých katastrof a krizových situací, o tom mají asi jinou představu. Těšit se přízni a blízkosti „Pána pánů“ má větší cenu nežli vše ostatní, co může člověk na zemi mít – a také ztratit. To může být pro každého reálná záležitost.

Jeden politik naopak prohlásil, že křesťanství prozřetelně slibuje ráj až na věčnosti. Tento politik nemá ponětí o tom, že teplo Boží útěchy má cenu, kterou nelze vyvážit penězi. A to je věc přítomnosti, ne teprve onoho světa.

Nechceme budit falešné představy: Bůh neslibuje člověku pozemský majetek, dostatek peněz, zdraví a dlouhý život, jakkoli se to může zdát být podstatné. Věčnost je však delší než nějakých 70 nebo 80 let života. A o to tu jde! Jak chcete trávit tuto budoucnost bez konce? Věčnost bez Boha znamená zatracení. Život s Bohem, požitek Jeho lásky a náklonnosti je ta druhá možnost.

2. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **3** červenec

Neboť Bůh není člověkem jako já, jemuž bych odpovídati mohl, a abychom vešli spolu v soud.

Přivykej tedy s ním choditi a pokojněji se míti, skrze to přijde tobě všecko dobré. Přijmi, prosím, z úst jeho zákon, a slož řeči jeho v srdci svém.

Job 9,32; 22,21.22

Jobův problém

Ani na vrcholu svých zkoušek nepřipsal Job řadu neštěstí, která dopadla na něho a jeho rodinu, náhodě anebo zlému osudu. Dobře věděl, že to vše dopustil Bůh. Jeho otázkou bylo jen toto: *Proč* to všechno dopustil? Co jsem provedl, že mne to všechno potkalo? Když ho jeho přítel Bildad ujišťoval, že Bůh ve Své dokonalé správě žehná dobrým

a poctivým a postihuje zlé, myslel na tyto otázky ještě silněji. Bildadovo tvrzení však není správné a zahnilo Joba do hluboké bezradnosti.

V té úvaze chyběl totiž základní, důležitý rys: Bůh je spravedlivý, ale je také plný moudrosti a lásky. Vědomí toho vlévá věřícímu důvěru a uschopňuje ho ve chvíli, kdy se zdá být všechno proti němu, opřít se o příslib, že „milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému“ (Římanům 8,28). Job musel pochopit, že ho Bůh miluje a že není pouze neústupným zastáncem spravedlnosti, jak Ho představil Bildad.

Víme, že nás Bůh miloval tak, že dal za nás Svého Syna, a přesto naši první myšlenkou je, že těžkosti, které nás potkávají, jsou Božím trestem. Nikdy nezapomínejme, že nás Bůh miluje, a zachovávejme k Němu vždy důvěru!

3. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek

4

červenec

Cesta zdá se přímá člověku, a však dokonání její jest cesta k smrti.

Přísloví 14,12; 16,25

V Božím slově jsme my lidé často přirovnáváni k ovcím. Naše chování a obyčeje se někdy podobají chování těchto zvířat tak, že je to pro nás skoro zahanbující.

Písmo Svaté nám především říká, že jsme od přirození tvrdošíjní a svéhlaví. Stále chceme jednat jen podle své hlavy a prosazovat své vlastní myšlenky. „Všichni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se.“ (Izaiáš 53,6) Mnohdy je hrozné pozorovat, kam až vede lidská svévole. Člověk je skálopevně přesvědčen o tom, že sám nejlépe ví, co je pro něho dobré, ačkoli se často objevují ničivé následky.

Proto k nám láskyplně přichází Ježíš Kristus, Dobrý Pastýř, a říká: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne. – Já jsem přišel, aby život měly, a hojně měly.“ (Jan 14,6; 10,10) Chce nás vodit „po stezkách spravedlnosti pro jméno své“ (Žalm 23,3).

Těžkost je v tom, že mnozí přijít nechtějí. Nechtějí nikoho následovat, nechtějí být nikým vedeni. A výsledek? Rozpadlé rodiny, zlomená srdce, zlem ovládaný svět. Svěvolné lidské cesty po sobě zanechávají zříceniny a bolest srdce.

Dobrý Pastýř nás ještě dnes volá, abychom Ho následovali, aby nás mohl od takových zlých cest ochránit.

4. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

5

červenec

Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život, a abyste věřili ve jméno Syna Božího.

1.Jana 5,13

Na otázku, zda budou spaseni, odpovídají mnozí lidé: „Myslím, že mám tu pravou víru, a doufám, že přijdu do nebe.“ – Řekne někdy člověk: „Doufám, že mám peníze v peněžence, ale jistě to nevím.“? Má přece možnost se o tom kdykoli přesvědčit. Ohledně života po smrti a věčné spásy může mít člověk rovněž jistotu a obdrží ji skrze Boží slovo! Jaká vzácná jistota vyzařuje z dnešního biblického verše! Každý, kdo věří v Božího Syna, může spolehlivě vědět, že má věčný život. Apoštol Pavel mohl s plným pře-

svědčením říci: „Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani anděl, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.“ (Římanům 8,38.39)

Všichni, kdo přišli s důvěrou k Pánu Ježíši a vyznali Mu své hříchy, mohou mluvit jako Pavel. Mají plnou jistotu, že jsou jejich hříchy odpuštěny. Víra se opírá o Boží slovo, o kterém Ježíš Kristus říká: „Nebe a země pomínou, ale slova má nepomínou.“ (Lukáš 21,33)

Věříš tomuto Slovu? Našel jsi útočiště u Ježíše Krista? Pak smíš s jistotou vědět, že máš věčný život a nepřijdeš na Boží soud, protože tě na něm Kristus zastoupil.

5. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

neděle

6

červenec

Nebo co praví písmo? Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost. Římanům 4,3

Myšlenky k Epištole Římanům

Ani Abraham, otec izraelského národa, tedy nestál před Bohem jako spravedlivý na základě vlastní dokonalosti. I on byl ospravedlněn vírou. Apoštolovi židovští protivníci si to mohli přechíst ve svých vlastních Svatých Písmech (1. Mojžíšova 15,6). Ve 3. kapitole dokázal Pavel ze Starého zákona hříšnost všech lidí. Nyní jako důkaz pro ospravedlnění z víry uvádí také příklady ze Starého zákona.

„Co praví písmo?“ To bylo pro Pavla rozhodující. A když jde o otázku, jak může člověk dát své vztahy s Bohem do pořádku, pak

i dnes může být odpověď nalezena jen ve Svatém Písmu. Boží slovo zůstává neomylnou autoritou, která má konečnou platnost.

Abrahamovi nebyla spravedlnost „přičtena“ proto, že by byl vedl nezávadný život, plný zásluh. Nebyly to jeho zásluhy, co určovalo jeho postavení před Bohem. Byl naopak prohlášen za spravedlivého proto, že nedůvěřoval sobě, nýbrž Bohu: „Uvěřil Bohu.“ A to mu bylo „počteno za spravedlnost“. Když v této souvislosti textu je nějakému člověku něco „přičteno“ nebo „počteno“, pak je tím myšleno něco, co on sám v sobě nemá (srovnej i s kap. 2,26).

Židé si osobovali všechna zaslíbení, která Bůh dal Abrahamovi a jeho potomkům. Ale když jejich praotec mohl být ospravedlněn jen „z víry“, pak mohli i oni, a stejně tak každý i dnes, dát své věci s Bohem do pořádku jen „z víry“.

(pokračování příští neděli)

6. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **7** červenec

Věrná jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichž já první jsem.

1. Timoteovi 1,15

Kristus, Spasitel hříšníků

Ježíš Kristus, jak sám řekl, přišel na svět „volati hříšných ku pokání“ (Lukáš 5,32). Tím jsou osloveni všichni, neboť Bůh říká, že všickni lidé zhřešili (Římanům 3,23). Nestací jen vědět o tom, musíme si to osobně uvědomit. Pán Ježíš vyprávěl o jednom celníkovi, který přišel do chrámu v Jeruzalémě, a zvolal: „Bože, buď milostiv mně hříšnému.“ (Lukáš 18,13) Také každý z nás musí jednou v Boží přítomnosti poznat, že je hříšník. Někdo uklidňuje své svědomí myšlenkou, že

jsme všichni hříšníci, a Bůh přece všechny nezatratí. Navíc také mnozí věří, že se v porovnání s druhými chovají ještě docela dobře. Avšak Božího milosrdenství dosáhne pouze ten, kdo uzná, že je před Bohem vinen, tak jako to učinil Pavel v našem verši. Když Pavel posoudil celý svůj život v Božím světle, shledal svou vinu tak velikou, že se nazývá prvním z hříšníků. Zakusil však také, že „došel milosrdenství“, aby právě na něm „dokázal Ježíš Kristus všelike dobrotivosti ku příkladu druhým“ (16. verš).

Tuto vzácnou zkušenost může ještě dnes udělat každý, kdo vyzná Bohu své hříchy a přijme odpuštění skrze víru v obětní smrt Ježíše Krista.

Když Pavlovi, „prvnímu z hříšníků“, byla udělena milost, pak není žádná vina tak veliká, aby nemohla být odpuštěna.

7. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

8

červenec

Ej, všichni žízniví, pojdte k vodám, i vy, kteří nemáte žádných peněz. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte, pravím, kupujte bez peněz a bez záplaty... Nakloňte ucha svého, a pojdte ke mně.

Izaiáš 55,1.3

V Bibli nacházíme velmi často pozvání, abychom přišli k Bohu. Bůh chce utišit žízeň našich duší a bohatě nás obdarovat. Avšak mnoho lidí hledajících uspokojení a štěstí se obrací jinam. A často za vysokou cenu.

Avšak:

Hledají, co nenaleznou,
v lásce, ve cti, v „štěstí“,
a pak hříchy obtíženi
vracejí se z cesty.

„Pojďte ke mně,“ volá Bůh. „Nakloňte ucha svého!“ Nabízí vše, co duše potřebuje ke svému štěstí. A dává to vše „bez peněz a bez záplaty“. – Jsi unaven a znechucen marným hledáním uspokojení ve světě? Pak uposlechni Spasitelova hlasu: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“ (Matouš 11,28) Ani „pobožné“ chování tě neuklidní. I to Pán Ježíš ví. Při velkém náboženském svátku volal v Jeruzalémě: „Žízni-li kdo, pojď ke mně, a napij se.“ (Jan 7,37) Samotný svátek nestačil, nenasytil duši.

Toto poselství je předloženo ještě jednou na posledním listu Bible vážnými slovy: „A kdo žízni, přijď, a kdo chce, naber vody života zdarma.“ (Zjevení 22,17) Přijmi Boží nabídku a pojď k Ježíši! On je veliký Dárce, který nikoho nezklame.

8. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

9

červenec

Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého, kteréhož ustanovil dědicem všeho.

Protož musíme my tím snažněji šetřiti toho, co jsme slychali, aby nám to nevymizelo.

Židům 1,1.2; 2,1

Jeden obyvatel Bostonu (USA), se kterým se chtěl telefonicky spojit prezident Spojených států, zavěsil vícekrát sluchátko, aniž by se ozval. A to jen proto, že nevěřil, že by si prezident přál osobně s ním mluvit. Nakonec se telefonistce podařilo přesvědčit ho a hovor se uskutečnil.

Na nás se obrací někdo daleko větší než vládce nejmocnější země světa. „Aj, stojím

u dveří a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dveře, vejdu k němu.“ (Zjevení 3,20) Nevnučuje se! Volá! Bohu, který má veškerá práva na Svě stvoření, není zatěžko tlouci, aby mohl mít spojení s tím, kdo je uvnitř. Rád by k němu vešel.

„Ano jednou mluví Bůh silný, i dvakrát... Aby odtrhl člověka od skutku zlého.“ (Job 33,14.17) – Chce ho odvrátit od jeho cesty do zatracení a učinit jej šťastným. Měli bychom tomu věnovat pozornost.

Slyšel už každý z nás Jeho láskyplný a důtklivý hlas? „Aj, nyní dnové spasení.“ (2.Korintským 6,2) Bůh se k nám obrací prostřednictvím Bible, Svého Slova. Nejprve mluvil skrze proroky, potom v Osobě Ježíše, Svého Syna. Ještě dnes se stále obrací k lidem, např. i tímto kalendářním lístkem.

9. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

10

červenec

Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo; neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdo by bral jméno jeho nadarmo.

2. Mojžíšova 20,7

Na stanici metra čekala mladá rodina se třemi dětmi. Nabídl jsem otci s několika vysvětlujícími slovy evangelizační spisek. Energicky odmítl. O Bohu nechtěl nic vědět, nechtěl s Ním absolutně nic mít. „Pak jste bezbožní lidé a ze svých dětí pravděpodobně vychováte také bezbožníky, jako jste vy,“ odpověděl jsem. Jeho odpověď na to zněla: „Díky Bohu!“

Tento „žert“ mne velice zabolet. Volil tento muž svá vyzývavá slova vědomě? Jistě ne-

tužil, že ve skutečnosti nezasáhla jen mne, nýbrž samého velikého Boha, ve kterého nechtěl věřit. Jednou mu Bůh ze soudné stolice vytkne mezi jiným i toto pohanění.

Jak lehce řeknou mnozí lidé: „Díky Bohu“, a přitom ani v nejmenším nemyslí na opravdovou vděčnost Bohu. Jak často je svaté Boží jméno vyslovováno bezmyšlenkovitě, bezúčelně nebo dokonce utrhačně. Bůh varuje lidi před zneužíváním Svého jména.

Ve skutečnosti má každý člověk důvod k děkování Bohu, protože Bůh je Udržovatelem všech lidí. Věřící křesťané děkují Bohu i za dar všech darů: za Božího Syna, který se stal člověkem – za Ježíše Krista, který přišel jako Spasitel na tento svět. Položil na kříži Svůj život, stal se „Božím Beránkem“ a zemřel za hřích světa. Ten, kdo Ho zná jako svého Vykupitele a Pána, smí říci od srdce: „Díky pak Bohu z nevymluvného daru jeho.“ (2. Korintským 9, 15)

10. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **11** červenec

Nebo časy této neznámosti přehlídaje Bůh, již nyní zvěstuje lidem všechněm všudy, aby pokání činili, proto že uložil den, v kterémž souditi bude všecken svět v spravedlnosti skrze toho muže, kteréhož k tomu vystavil, slouže k víře všechněm, vzkříšením jeho z mrtvých. Uslyševše pak o vzkříšení z mrtvých, někteří se posmívali, a někteří řekli: Budeme tě slyšeti o tom podruhé.

Skutky ap. 17,30–32

Tak jako tomu bylo za doby apoštola Pavla, tak je tomu i dnes. Člověk se směje, protože ve vzkříšení mrtvých většina lidí nevěří. Proto také nevěří, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, i když Jej snad uznávají jako historickou osobu.

Můžeme se o osvíceném člověku ještě domnívat, že věří v existenci ďábla (satana)? Každý hned řekne: To je tak pro malé děti! – Většina lidí ani nevěří, že je Bible Boží slovo! A Boží existence je vůbec popírána.

Ale víte, čemu mnozí věří, o čem jsou přesvědčeni? Že když je třináctého v pátek, musí to být *nešťastný den*! Jsou to často ti samí lidé, kteří se posmívají křesťanství, zázrakům a víře v Bibli, ale obratem vystavují na odiv svou *pověru*.

Každý člověk má svou životní filozofii, a to je nakonec také víra, a často velice pošetilá! Takovým přejeme lepší předmět víry: Spasitele Ježíše Krista.

11. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **12** červenec

**Byli jsme zajisté i my někdy nesmyslní, tvrdošíjní, bloudící, sloužící žádostem a rozkošem rozličným, v zlosti a v závis-
ti bydlíce, ohyzdní, vespolek se nenávi-
díce. Ale když se zjevila dobrota a láska
k lidem spasitele našeho Boha,... podlé
milosrdenství svého spasil nás.**

Titovi 3,3–5

Nejen pěkné příběhy

„V Bibli jsou příběhy, které opravdu nejsou pěkné,“ řekla jedna žena a tento argument měla jako záminku pro to, že Bibli už nečte.

Pravdou je, že jsou v Bibli dokonce i hrozné příběhy. Bible není sbírka příběhů „na dobrou noc“, nýbrž kniha, předkládající neokrášlenou pravdu. Ukazuje člověka takové-

ho, jaký je. Se vši jeho zlobou, špatností a nemravností... a že tomu dnes není jinak, nás přesvědčí nahlédnutí do denního tisku.

Pravdou je, že temné pohnutky a zloba lidského srdce nejsou nikde odhaleny tak jako v Bibli, protože ta je Božím slovem, a jenom Bůh vidí do nitra člověka.

Takový obraz tedy poskytuje Bible o člověku. Jenže to není vše; v té samé Knize se učíme poznávat Boha – Jeho svatost a dokonalou čistotu, ale také Jeho milost a milosrdenství, které prokazuje hříšnému člověku. Ježíš Kristus, Světlo světa, sestoupil na zem, aby nás vytrhl z naší bídy. Každý, kdo Mu vyzná své hříchy, obdrží nový život, a pak objeví v Bibli také plnost duchovních pokladů.

12. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle **13** červenec

Kdož skutky činí, tomu odplata nebývá počtena podle milosti, ale podle dluhu.

Římanům 4,4

Myšlenky k Epištole Římanům

Pavel ukázal, že i praotec Abraham, k němuž všichni Židé vzhlíželi s úctou, byl ospravedlněn z víry. Neboť Abraham nebyl od Boha přijat na základě toho, čím byl nebo co činil. Nyní z toho apoštol činí závěr a mluví všeobecně o „činění skutků“.

Zde to znamená „pracovat“, „konat skutky“ a na základě toho, co člověk sám vykoná, získat zásluhu.

Jestliže někdo koná placenou práci, pak mzdu za ni neobdrží jako dárek, ne jako „mi-

lost“, nýbrž jako spravedlivou odměnu. Zaměstnavatel mu je povinen zaplatit podle jeho práce.

Pavel zde tuto myšlenku blíže nerozvádí; to učinil už ve 3. kapitole této Epištoly. Ale ten, kdo si přivlastňuje zásadu „práce za mzdu“, když jde o jeho postavení před Bohem, ten se nemůže zároveň odvolávat na Boží milost. Nemá tedy právo očekávat, že Bůh „přivře oko“, když nepodá žádaný výkon. A ten nedokáže podat nikdo; třetí kapitola to dokázala.

Znovu se ke každému člověku obrací otázka: Jak chceš obstát před Bohem? Ten, kdo se drží zásady skutků a protislužby, mívá Boží milost a může očekávat jen trest. Na druhé straně i největší hříšník může být smířen s Bohem, když se obrátí a uvěří. To ukazují následující verše.

(pokračování příští neděli)

13. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **14** červenec

**A ihned Ježíš vztáh ruku, ujal jej a řekl je-
mu: Ó malé víry, pročezs pochyboval?**

Matouš 14,31

O Bibli a křesťanství dnes mnoho lidí pochybuje. Zpochybňují všechno. Podíváme-li se na tento jev zblízka, zjistíme, že pochybovači jsou dvojího druhu.

Předně jsou takoví, kteří své pochybnosti milují. Když je zneklidňuje svědomí, je pro ně pochybování nejlepším prostředkem k tomu, aby ho umlčeli. Proto též mají v oblibě literaturu, která je v pochybnostech posiluje. Tito lidé by chtěli stále diskutovat. Ale to není lék proti pochybám. Jen poznání skutečnosti může vést duši od pochybování k jistotě. A jakmile jde o věci věčného trvání, jsme my,

lidé, odkázáni na Boží sdělení, kterým člověk musí věřit.

Druhou třídou pochybovačů jsou ti, kdo pochybnostmi trpí. Hledají klid a jistotu a nemohou k ní najít cestu. A ta existuje! Je schůdná i pro každého pochybovače. Pán Ježíš ji před dvěma tisíci lety popsal následujícími slovy: „Bude-li kdo chtít vůli jeho (Boží) činiti, ten bude uměti rozeznati, jestli to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“ (Jan 7,17) Podmínkou k obdržení osobní jistoty v otázce víry, je připravenost činit Boží vůli. Začíná to prakticky u čtení Bible, kde se s Boží vůlí seznámíme, a u modlitby.

To první, co nám Bůh chce ukázat, je naše neschopnost se Mu líbit. Jako hříšníci naléhavě potřebujeme Spasitele Ježíše Krista. Řekneme k tomu ano, nebo chceme raději zůstat dál u svého pochybování? Tato otázka se dnes ještě jednou obrací ke každému čtenáři.

14. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **15** červenec

**Ano jednou mluví Bůh silný, i dvakrát,
a nešetří toho člověk.** Job 33,14

Aj, nyní dnové spasení.

2. Korintským 6,2

Náhoda, osud nebo Bůh?

V našem podniku se rozhlásila krutá zpráva. Všemi vážený kolega zemřel při dopravní nehodě. K zvláštnímu zamyšlení vedla okolnost, že tentýž kolega byl před třemi dny lehce zraněn při jiné dopravní nehodě a přesně před rokem mu byl téměř osudným výlet do hor.

V kanceláři byli všichni zaraženi. Pověřiví měli svá vysvětlení: „Inu, když má osud na někoho spadeno...“ – „Je to náhoda a člověk nemá možnost se jí ubránit.“ – „Je to

výsměch jakékoli statistice.“ – „Ten byl po-
znamenán osudem.“

A já jsem myslel na to, jaký asi byl jeho po-
měr k Bohu. Je jasné, že k němu Bůh mlu-
vil. Dal mu dostatek příležitostí k přemýšle-
ní už dřív, než se jeho život ocitl v nebezpečí
tehdy na horách. O rok později si poležel 48
hodin v nemocnici, kde měl zvláštní příleži-
tost se nad sebou zamyslet. Slyšel tam, osa-
mocen, oddělen od příbuzných, Boží hlas?
Byl připraven na setkání s Bohem? Ze spo-
lehlivého zdroje vím, že do styku s evange-
liem přišel. Řekl Pánu Ježíši „ano“?

Bůh s lidmi mluví. Mluví prostřednictvím
okolností a obzvlášť Svým Slovem. Kéž by-
chom na to chtěli všichni více dbát! „Dnes
uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdce své-
ho...“ (Žalm 95,7.8)

15. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **16** červenec

Že pak živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, který zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.

Galatským 2,20

Který mne miluje

Pohřeb je u konce. Lidé opouštějí hřbitov. Jedni s ulehčením opouštějí toto místo, kde smrt stále drží nepřeslechnutelné kázání, druzí odcházejí v tichém zármutku.

U hřbitovních dveří rozdává nějaký muž křesťanské lístečky s nadpisem: „Který mne miloval“. Mladý muž dobrodružného vzhledu prochází se smutečními hosty bránou. Černé triko tvoří jediný oděv horní poloviny těla. Dovoluje pohled na bohatě tetované paže. Levou paži zdobí hlava ďábla. Muž,

který rozdával lístečky, mu také jeden podává. Mladý muž čte nadpis.

„Je to Ježíš Kristus, jenž vás miluje,“ připojuje rozdávající s vysvětlením.

„Toho nepotřebuji, odpověděl ten druhý rozhodně.“ – „Poslouchejte, ten tam na vaší paži vás nemiluje.“ – „Ale jo,“ odpovídá mladý muž s posměšným úsměvem, „ten mě má rád.“ Křesťan se zachvěl: „Ten vás miluje? Ano, ale jako vrah svoji oběť.“ Posměšný úsměv ze rtů jeho protějšku mizí. Věřící muž pokračuje: „Ale Ten, o kterém je tu psáno, vás miluje skutečně, tak jak jste. Je to Pán Ježíš. Bez Něho jste ztracen. Zemřel za vás na kříži. Chce a může vás zachránit – prosím!“ Tu si oslovený bere lísteček a odchází.

16. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

čtvrtek **17** červenec

Člověk jeden... upadl mezi lotry. Kteříž obloupiť je a zranivše, odešli, odpolu živého nechavše. Samaritán pak jeden... přišel až k němu, a uzřev je, milosrdenstvím hnut jest. A přistoupiv, uvázal rány jeho.

Lukáš 10,30.33.34

Když Ježíš Kristus vyprávěl tento známý příběh, bylo za tím skryto víc, než jen výzva, abychom se starali o ubohé ve společnosti, i když i to je samozřejmě důležité.

Příběh o muži, který se stal obětí brutálních lupičů, nám říká ještě něco více. Neznal snad tento člověk nebezpečí dlouhé cesty z Jeruzaléma do Jericha? Teď na vlastním těle zakusil, co to je být oloupen a zraněn. Zůstal ležet polomrtvý. Tak Pán Ježíš popsal jeho bezmocnost.

Ptám se: Není dnes mnoho lidí, kteří se podobají tomuto muži? Nemám na mysli pouze oběti zločinnosti, kterým se stalo přesně totéž. Není kolem nás mnoho pěkně oblečených lidí, kteří jsou zraněni uvnitř? Například lidé, kterým byly vzaty veškeré představy o dobru a zlu, o Bohu a věčnosti, kteří už v nic nevěří a výsledkem toho jsou často různá „zranění“: vnitřní prázdnota, neklid a pochybnosti? Kdo s tím má co činit, ví, co to je za trápení, i když příčinu nezná.

V uvedeném příběhu byl cestující ze Samarií jediný, kdo byl hotov pomoci. Snadno poznáváme, že Kristus mluvil sám o sobě. On je Tím, který je „milosrdenstvím hnutí“ a pomáhá. Nechte si své „rány“, ke kterým patří i všechny vaše problémy, ošetřit od Něho! Když svou důvěru obrátíte k Ježíši Kristu, dosáhnete uzdravení a pravé radosti.

17. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **18** červenec

**Pročž tedy nazýváte mne Noémi, poně-
vadž mne Hospodin ssoužil, a Všemo-
houcí mne znuzil?**

Rut 1,21

Noémi, žena z váženého domu v Izraeli, si myslala, že může utéci hladu, který byl v Betlémě, a jeho následkům. Odešla se svým mužem a svými syny do pohanské Moábské země. Ale nouze ji tam dostihla. Všichni její milovaní zemřeli. Bůh jí jasně ukázal, že ta cesta nebyla podle Jeho vůle. Vrátila se pak do Betléma a stála zahanbená před svými sousedy, kteří ji znali pod jménem „Noémi“ („Líbezná“).

Její slova pak vyjadřují bídu jejího života. V tom, co řekla, však spočívala hluboká útěcha, kterou v té chvíli snad ani necítila: „Vše-

mohoucí, Hospodin,“ to učinil. Ne zlý osud, ne špatné poměry, ne zlí lidé, nýbrž Hospodin.

Dnes se lidé při každé nepříjemné události ptají: „Jak to může Bůh dopustit?“ Noémi se tak neptala. Byla si vědoma, že utrpení přišlo z Boží ruky, a toto vědomí jí stačilo. Společivala v tom pro ni útěcha a zároveň to bylo začátkem cesty, na které opět našla svého Boha, kterého předtím ztratila.

Může se stát, že se cítíme poníženi a jsme zarmouceni. Snad z vlastní viny, protože často sklízíme ovoce vlastní svévole. Kéž bychom pak řekli s Noémi: „Bůh mne vzal do Své školy, On na mne seslal tento úděl.“ Potom by mohl následovat nový začátek. Noémi časem poznala, že Bůh uznal její pokoreň. Znovu jí požehnal. Jeho milosrdenství je připraveno také pro každého z nás, když před Ním poznáme a vyznáme své selhání.

18. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

sobota

19

červenec

V něm život byl, a život byl světlo lidí. A to světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly (= nepřijaly).

Jan 1,4.5

Když Pán Ježíš žil na této zemi, byl v Něm Boží život, neboť byl v Marii zplozen Duchem Svatým. A tak život, který žil jako člověk mezi lidmi, nebyl obyčejný život. Nebyl to život hříšníka, jakými jsme všichni bez výjimky, nýbrž život bezhříšného, svatého a spravedlivého člověka. Tento život ukazoval druhým, jak vlastně mají žít, aby našli Boží uznání.

Ale to se lidem nelíbilo. Nechtěli být takto stavěni na pranýř. A tak nenáviděli světlo. Ne snad proto, že by jim Pán Ježíš učinil něco zlého, nýbrž protože Jeho svatý, Bohu

zasvěcený život je odsuzoval. A tak se před Ním uzavřeli. „To světlo v temnostech svítí, ale tmy ho nepřijaly.“ Na této zemi zůstala tma, ačkoli božské světlo – Pán Ježíš – do té tmy svítilo. A ještě větší tma nastala, když Jej lidé ukřižovali a zabili, když se pokoušeli toto světlo uhasit.

Naštěstí to není konec Boží zprávy. Právě v 1. kapitole Evangelia Jana, kde je tak důrazným způsobem popsáno všeobecné odmítnutí Pána Ježíše, čteme: „Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteří věří ve jméno jeho.“ (13. verš) Jednotlivý člověk, který se poznal v Božím světle jako ztracený hříšník, smí věřit, že Ten, kterého lidé nenáviděli a ukřižovali, právě za něho a za jeho hříchy zemřel na kříži, a on se tak stal Božím dítětem.

19. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle **20** červenec

Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost.

Římanům 4,5

Myšlenky k Epištole Římanům

Vedle toho, kdo chce vlastním přičiněním získat „mzdu“ – a to je vzhledem k ospravedlnění před Bohem naprosto vyloučeno –, stojí ten, „který nečiní skutky“, nýbrž plně důvěřuje Ježíši Kristu a Jeho dílu vykoupení. A Bůh ho prohlašuje na základě jeho víry za spravedlivého.

Ten, kdo „nečiní skutky“, se přestal spoléhat na vlastní přičinění. Ví, že se nemůže vykázat ničím, čím by si mohl „zasloužit“ Boží zalíbení.

V kapitole 3,26 je napsáno, že Bůh ospravedlňuje toho „který je víry v Ježíše“. Když zde nyní stojí, že je „bezbožný“ ospravedlněn, pak jde ta formulace mnohem dále. Ne-ní tím nutně míněn jen ten, kdo popírá Boží existenci, avšak přece někdo, kdo vede život bez Boha. A to platí od přirozenosti pro celé lidstvo. I Abraham, „otec všech věřících“, o kterém je v této souvislosti řeč, patří od přirozenosti k tomuto lidskému pokolení, které se od Boha vzdálilo.

Jestliže Bůh „spravedlivého činí bezbožníka“, pak to také ukazuje na to, že člověk se nemusí nejprve zlepšit, aby mohl přijít k Bohu. To by ani nedokázal! Bůh přijímá hříšníka, bezbožníka, v milosti, když k Němu přijde takový, jaký je, a nemůže se vykázat ničím jiným, než vinou svého života.

Bůh ospravedlňuje bezbožníka, který uznává svou bezmocnost a důvěřuje Bohu a Jeho milosti. *(pokračování příští neděli)*

20. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **21** červenec

**Tedy uvěřili Ninivitští Bohu...
I viděl Bůh skutky jejich, že se odvrátili
od cesty své zlé.**

Jonáš 3,5.10

Proroka Jonáše pověřil Bůh úkolem, aby šel do velikého města Ninive, hlavního města Asýrie, a zvěstoval jeho obyvatelům soud. Avšak Bůh, kterému se líbí, když „se bezbožný odvrací od cest svých, aby živ byl“ (Ezechiel 18,23), nechává Ninive varovat a dává mu lhůtu: „Po čtyřiceti dnech Ninive vyvráceno bude.“ A tu se stalo něco velikého: „Tedy uvěřili Ninivitští Bohu.“ Prokázali to upřímným pokáním. Všichni, velcí i malí, král i jeho rádcové, volali k Bohu a odvrátili se od svých zlých cest. Bůh to uznal a soud nad Ninive nevykonal.

Ninive bylo pohanské město. A tak vidíme již ve Starém zákoně, že Boží milost je tu pro všechny lidi na světě. Škoda, že se Jonáš, který tuto milost zakusil ve velké míře sám na sobě, ze spasení všech těch lidí neradoval a plný mrzutosti řekl: „Nebo jsem věděl, že jsi ty Bůh milostivý a lítostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a kterýž lituješ zlého.“ Kvůli tomu, co Jonáše rozhněvalo, bychom měli být my, lidé z pohanů, naplněni radostí a velkou vděčností!

Po uplynutí mnoha let byla v Epištole Římanům položena otázka: „Zdaliž jest toliko Bůh Židů? Zdali také není i pohanů?“ A odpověď zní: „Jistě i pohanů.“ (Římanům 3,29.30) Ve Skutcích apoštolů 11,18 čteme: „Tedy i pohanům Bůh pokání dal k životu.“ Výzva vzkříšeného Pána Ježíše zněla: „Protož jdouce, učte všechny národy.“ (Matouš 28,19) Teprve nyní, po dokonaném díle smíření, bylo zjeveno spasení v celém svém rozsahu. Jak bychom za to měli být vděční!

————— 21. červenec 2003 —————

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **22** červenec

Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?

Římanům 7,24

Pod nadpisem „Genetická revoluce“ vyšlo v denním tisku následující pojednání: „Kdo kontroluje geny, kontroluje 21. století! I když zní tento výrok možná přehnaně, jsou vědci zajedno v tom, že dešifrování lidské dědičnosti a následky z toho vyplývající poznamenají svět trvaleji než internet.“ Dále tam bylo napsáno: „Jaký má pro člověka význam zjištění, že s velkou pravděpodobností zemře na rakovinu? Snad mu je tím poskytnuta možnost účinné prevence.“ Až potud článek v tisku.

Lékařský výzkum dosáhl v mnoha oblastech překvapujícího pokroku, a všechno to jistě slouží k užitku lidstva. Nedávno mi řekl lékař, zabývající se léčením starých pacientů:

„Naší snahou je ulehčit stárnoucím lidem život. Libovolně prodlužovat život nechceme a ani nemůžeme.“

Bible říká, že smrt přišla jako následek hříchu. V Epištole Římanům 5,12 čteme: „Skrze jednoho člověka (totiž Adama) hřích na svět všel a skrze hřích smrt.“ Je známo, že když se chceme vypořádat s nějakou nemocí, musíme odhalit její příčinu. Dobrý lékař nebojuje jen s projevy nemoci, ale snaží se zjistit příčinu, která ji vyvolala.

Proto se Boží poselství o spasení lidí zabývá otázkou hříchu. „Věrná jest tato řeč a všeelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil.“ (1.Timoteovi 1,15) Ten, kdo pozná před Bohem hřích ve svém životě jako základní příčinu zla a uvěří ve Spasitele Ježíše Krista, obdrží odpuštění svých vin a věčný život. Jeho budoucnost je zajištěna u Krista, v Božím Otcovském domově.

22. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **23** červenec

A že od dětinství svatá písma znáš, kteráž tě mohou moudrého učiniti k spase ní skrze víru, která jest v Kristu Ježíši. Všeliké písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti.

2. Timoteovi 3,15.16

Desetileté děvče dostalo nápad darovat svému otci k narozeninám Bibli a lámalo si hlavu, jaké má napsat věnování. Co má napsat na první stránku? „Věnováno od dcery“ nebo „V upomínku na někoho, kdo tě má rád“? Nerozhodnuta šla do pracovny svého otce a vzala z knihovny knihu. Na titulní straně četla: „Věnováno autorem“. Zalíbilo se jí to a napsala to také tak.

Když otec dárek rozbil a poznal písmo, zamyslel se. Autor Bible – kdo jím je? Opravdu Bůh? Použil ruky mé dcerky, aby mi Své Slovo osobně dal a vyzval mne tak ke čtení?

Začal číst a četl stále víc, až mu bylo jasné, že „všeliké písmo od Boha jest vdechnuté“. Bible „nepošla nikdy z lidské vůle, ale Duchem svatým puzeň byvše, mluvili svatí Boží lidé.“ (2.Petra 1,21)

Čtete Bibli? Čtete ji jako historickou zprávu nebo jako literární dílo? Anebo proto, že by se člověk nemohl nazývat dobrým křesťanem, kdyby ji nečetl? Nebo ji čtete s modlitbou, abyste poznávali jejího Autora, protože obsahuje Boží myšlenky? Bůh se nechal poznat v Osobě Ježíše Krista a zjevil se jako Otec. „Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený ten Syn,...onť vypravil.“ (Jan 1,18)

23. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **24** červenec

Tedy poznal otec, že právě ta hodina byla, v kterouž řekl byl jemu Ježíš: Syn tvůj živ jest. I uvěřil on i dům jeho všecken.

Jan 4,53

To je konec úchvatného příběhu. Otec, vysoký úředník, byl ve veliké tísní. Umíral mu syn a můžeme tušit, co se v otcově srdci odehrávalo.

Právě přišel do města Ježíš a úředník k Němu bez váhání přišel se svou neobyčejnou prosbou. Chtěl, aby Ježíš šel do jeho domu a mladíka uzdravil. Měli bychom takovou důvěru k Ježíši Kristu? Vypadalo to, jako by Pán otálel tu prosbu vyslyšet. Ve skutečnosti zkoušel otcovu víru. Šlo mu o senzaci, o div, o zázrak? Tehdejší svět nevěřil v zázraky méně než dnes. Avšak tako-

vá víra je příliš málo, aby jí mohl být někdo zachráněn; neobrací se na Boha, ale k lidem. Pán Ježíš uzdravovat mohl. Dokázal to potom ještě častokrát. Čest však patří Bohu, který Svého Syna poslal, a ocenění Kristu. Jeho zázraky byly a jsou pro každého viditelným důkazem Jeho Božství.

Otec prosil ještě naléhavěji: „Pane, pojď prvé, nežli umře syn můj!“ Zůstal u toho, že vše očekával od Pána. To byl dobrý předpoklad pro Boží pomoc. „Jdi, syn tvůj živ jest,“ byla Ježíšova odpověď. Jakže? On s ním nepůjde? Ale otec bezvýhradně uvěřil slovům Pána Ježíše a vrátil se domů. Už na cestě uslyšel svědectví: „Syn tvůj živ jest!“ Přečtěte si, prosím, ještě jednou úvodní verš, neboť to je vzácné zakončení příběhu.

24. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek **25** červenec

A všichni zástupové, přítomní tomu divadlu, hledíce na to, co se dalo, tepouce prsy své, navracovali se.

Lukáš 23,48

Co to bylo za divadlo, ke kterému se shromáždilo množství lidí? Člověk ukřižoval od Boha poslaného Mesiáše a Spasitele, Pána Ježíše Krista! Svědci Jeho utrpení a smrti byli zasaženi ve svědomí, bili se v hrud', když odcházeli. Byly tyto citové projevy opravdové? To nevíme. Jistě mezi nimi byli mnozí, kteří později slyšeli kázání apoštolů a obrátili se ke Kristu. Většina ale brzy zapomněla na výčitky svědomí.

Všichni měli vinu na tom, co se stalo. „Já na něm žádné viny nenalézám,“ musel Pilát ví-

cekrát prohlásit, a také zástupy k tomu musely přisvědčit. Přesto všichni ti lidé patřili k těm, kteří Ježíše obžalovali. Hlas zástupu požadoval smrt. A ty podivné okolnosti, za kterých tento nevinný zemřel! „Země se třásla a skály pukaly“ (Matouš 27,51) – takže sám římský setník musel uznat: „Jistě člověk tento spravedlivý byl.“ (Lukáš 23,47)

Golgotský kříž ještě dnes odsuzuje svět, neboť ten přibil na kříž spravedlivého Božího Syna. A svět je k tomu dodnes lhostejný. V Ježíši vidí nanejvýš mučedníka, který šel na smrt kvůli svému přesvědčení. Neuznává však, že zemřel za hříchy ztracených lidí.

Co říká tento kříž tobě?

25. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **26** červenec

A já život věčný dávám jim, a nezhynou na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.

Jan 10,28

Stále se setkáváme s křesťany, kteří si nejsou jisti vzhledem ke spasení své duše, které vírou přijali. Myšlenka, že za určitých okolností by je mohli opět ztratit, je neopouští a zneklidňuje je.

K tomu malou ilustraci: Malý, dvouletý chlapec si hraje na břehu jezera. Najednou bác, a už leží ve vodě tváří dolů. Jedním skokem je otec na místě a bere chlapce do náruče. Proběhlo to rychle. Chlapec je opět čilý, ale také zcela bezpečný, sevřen pažemi svého otce.

Tyto paže nám připomínají paže našeho Pána a Spasitele. Kdysi byly rozpjaty a přibity na kříž. Tehdy vykonal dílo vykoupení, aby mne zachránil od utopení ve hříchu. Nyní mne tyto paže laskavě objímají. Nesou mne a drží tak pevně, že už není nebezpečí, že bych utonul v moři zatracení. Být spasen znamená prostě, že jsem jednou celou svou důvěru obrátil k vykonanému dílu Pána Ježíše a On mi dal věčný život. Když byla takto mezi mnou a Bohem vyřízena otázka mých hříchů, je nemožné, abych opět mohl jít do zatracení. Všichni vykoupení mají samozřejmě odpovědnost, aby žili jako Boží děti. Ale dílo vykoupení stojí mimo jejich zodpovědnost. Jestliže jsi spasen, pak se raduj z toho, že tě drží silné paže tvého Spasitele, takže už pro tebe není nebezpečí, že by ses znovu potopil.

26. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle **27** červenec

Jakož i David vypravuje blahoslavenství člověka, jemuž Bůh přivlastňuje spravedlnost bez skutků, řka: Blahoslavení, jichž odpuštěny jsou nepravosti, a jejichž přikryti jsou hříchové. Blahoslavený muž, kterémuž Pán nepočítá hříchu!

Římanům 4,6-8

Myšlenky k Epištole Římanům

Pavel uváděl už praotce Abrahama jako příklad ze Starého zákona pro ospravedlnění z víry. Nyní cituje z 32. Žalmu výroky krále Davida. David byl Židy považován za největšího z jejich králů. Věděli, že to byl „muž podle srdce Božího“ (srovnej s 1. Samuelovou 13,14).

David se dopustil těžkého hříchu a dlouhou dobu to skrýval. Avšak jeho svědomí mu nedopřálo klidu (Žalm 32,3.4). A pak čteme:

„Protož hřích svůj oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl. Řekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení svá, a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého.“ (5. verš)

Otevřeným vyznáním své viny dosáhl odpuštění a lidi, kteří obrželi Boží odpuštění, nazývá „blahoslavenými“. Jejich hříchy jsou „přikryty“. Z Římanům 3,25 víme, že jejich viny jsou „přikryty“ krví Ježíše Krista. Bůh takovým lidem už nepřičítá jejich hřích; už jim ho nikdy nepřipíše k tíži.

Když Pavel cituje Davida, jmenuje také pozitivní stránku, o níž se David výslovně nezmínil: Těm, kteří důvěřují Boží milosti a vyznávají Bohu svoji vinu, „přivlastňuje Bůh spravedlnost bez skutků“.

Tak je i král David ve svém životě a ve svých od Boha vdechnutých slovech Žalmu důkazem pro ospravedlnění z víry bez skutků zákona.

(pokračování příští neděli)

27. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **28** červenec

**Vzývej mne v den soužení, vytrhnu tě,
a ty mne budeš slaviti.**

Žalm 50,15

Cool

Není to tak dlouho, co mezi mladými lidmi bylo anglické slovo „cool“ hojně používaným výrazem. Možná že je tento pojem ještě dnes v módě. Cool znamená chladný. Tím jsou charakterizováni ti lidé, kteří na sobě nedají znát žádné pocity, kteří stojí nad věcí a většinou mají úspěch. Takovým by člověk také rád byl. – Zdá se, že jsme na cestě ke společnosti, ve které chce být jeden více cool než druhý. Následkem je rostoucí krutost a nelidskost. Lidé jsou stále více bez hřejivých citů, bez pravého soucitu. V takové společnosti zůstávají slabí na ulici.

Když přišel Pán Ježíš na tuto zem, měla lidská společnost podobné rysy. Avšak On byl protikladem chladného člověka. Vícekrát čteme v Evangelích, že byl *vnitřně pohnut*, když byl konfrontován s bídou, v níž se lidé nalézali. Měl srdce pro druhé a také jim to ukazoval. Udělal si čas k naslouchání, měl opravdový soucit, mluvil slova plná útěchy a porozumění. Obětoval svůj čas a sílu, nakonec sebe samého, aby druhým pomohl z jejich bídy. – Tento milosrdný Spasitel chce i dnes pomoci každému, kdo si neví rady v našem studeném, bezcitném, ba krutém světě. I ty se na Něho smíš obrátit. Volej přece k Němu!

28. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

úterý **29** červenec

Dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.

Izaiáš 9,6 (přel.)

V tomto oznámení Mesiáše dává prorok Izaiáš přicházejícímu Kristu pět jmen nebo titulů. Všechno, co o Něm bylo prorocky řečeno, nalezlo své naplnění v Ježíši Kristu, Božím Synu, který se stal člověkem.

Předivný. Když tento prostý, na Bohu závislý člověk utišil Svým slovem bouři a vlny, lidé se divili: „Kteraký jest tento, že ho i větrové i moře poslouchají?“

Rádce. Když k Němu přijde člověk se svými hříchy, obdrží pokoj pro své svědomí. Ale

to je jen začátek života s Ním. Věřící, který se Mu poddává, od Něho obdrží radu ve všech situacích a najde pokoj a odpočinití srdce.

Bůh silný. To je slavný střed Jeho pětinašobného jména – jméno Všemohoucího. V něm je vyjádřeno Božství Pána Ježíše, které bylo viditelné především v zázracích, jež činil.

Otec věčnosti. Toto jméno nám připomíná Jeho věčnou existenci a charakter Jeho Božství. Nemá začátek, ale všechno povolal v jsoucnost a všechno trvá skrze Něho.

Kníže pokoje. Při Jeho narození zvěstovali andělé pokoj na zemi. Petr Jej představuje Římanu Korneliovu jako Kníže pokoje svého izraelského lidu (Skutky 10,36). Brzy přijde den, kdy On, Kníže pokoje, bude vládnout nad celou zemí, když před tím zřídí Své království skrze soud a spravedlnost.

29. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **30** červenec

Ty však, Bože, snadný k odpuštění, milostivý a lítostivý, dlouho shovívající a hojný v milosrdenství, neopustils jich.

Nehemiáš 9,17

Bůh, náš Stvořitel, je Bůh milosti. Na této skutečnosti nemůže všechna kritika, kterou proti němu lidé vznášejí, ani všechna vzpoura proti Němu nic změnit. Ukázal Své milosrdenství mnoha způsoby.

Na začátku Jeho Slova nalézáme zprávu o pádu prvního lidského páru do hříchu. Je to nadmíru tragický příběh, jehož důsledek trvá až do naší doby. Jako potomci Adama a Evy jsou všichni dnes žijící lidé hříšníky (Římanům 5,19).

Ale jakmile došlo k tomuto hroznému pádu,

oznámil Bůh už Zachránce a Pomocníka. Mluvil o Kristu, Spasiteli světa. V celém Starém zákoně podává Bůh svědectví o tomto slibu. Vzhledem k budoucímu Vykupiteli od-pouštěl dokonce už tehdy lidem, kteří k Němu upřeli svoji důvěru. V Novém záko-ně se potom dovídáme o příchodu Spasitele a o Jeho smírčí smrti na kříži za hříšné lidi.

Ačkoli lidé Božího Syna zabili, nabízí Bůh všem spasení a vykoupení. To jediné, co musí člověk udělat, je, aby Bohu vyznal své hříchy a vírou přijal Ježíše Krista.

A docela na konci Bible zve Bůh naposledy: „Kdo žízní, přijď, a kdo chce, naber vody ži-vota zdarma.“ (Zjevení 22,17)

Ačkoli musel Bůh v Bibli zaznamenat smutnou historii lidstva, počínaje pádem do hříchu, nabízí přesto až do konce vždy znovu Svoji milost.

30. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

čtvrtek **31** červenec

Věrou, napomenut jsa od Boha Noé o tom, čehož ještě nebylo viděti, boje se, připravoval koráb k zachování domu svého; skrze nějž potupil svět, a spravedlnosti té, kteráž jest z víry, učiněn jest dědicem.

Židům 11,7

Už ve druhém tisíciletí historie lidstva vládlo na zemi tolik zla a násilí, že se Bůh rozhodl lidi zahladit. Oznámil soud potopy. Mezi všemi tehdy žijícími bezbožnými lidmi byl jeden, o němž je napsáno: „Ale Noé našel milost před Hospodinem... dokonalý byl za svého věku, s Bohem ustavičně chodil Noé.“ (1. Mojžíšova 6,8.9) Tento věřící muž vzal Boží oznámení soudu vážně a stavěl pro svou rodinu koráb. – Co si asi lidé mysli a co říka-

li, když Noé stavěl na suchu takovou velkou loď? snad se soucitně usmívali, když jim prohlašoval, že tato loď má sloužit k záchraně před Božím soudem. Kdo, anebo kde byl Bůh? A víra v nějaký soud – nebyly to jen nějaké domněnky? V každém případě tu věc nebrali vážně.

Dnes tomu není jinak. Když je kázáno poselství o kříži a je zvěstován Ježíš Kristus jako jediný Spasitel, pak se lidé ptají: Před čím pak zachraňuje? Odpověď zní: Před následky mých hříchů, před peklem a před Božím hněvem. A moderní člověk se soucitně usmívá a myslí si: To jsou všechno vymyšlená nebezpečí. Ano, kdyby Boží hněv byl nějakým vymyšleným nebezpečím, pak samozřejmě by bylo poselství o kříži prázdným mluvením. – Avšak potopa přišla a koráb zachránil v katastrofě všechny, kteří se mu svěřili. A víra v toho Ukřížovaného je dnes jedinou cestou k záchraně před Božím hněvem.

31. červenec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN